

PIŠITE NATANČNE NASLOVE S HISNIMI ŠTEVILKAMI!

Nekateri nam pošljejo položnico, toda brez natančnega naslova, posebno novi naročniki. Prosimo vas, da natančno in čitljivo napišete svoje naslove, da vam bomo mogli res postreči!

za šentiljsko cerkev, katero je popolnoma prenovil na znotraj in zunaj in ji dal najbolj prikupno lice.

Versko življenje v svoji župniji ni samo organiziral, ampak ga je tudi utrdil tako, da je št. Ilj v tem oziru v Slov. goricah blesteči zgled drugim faram.

Ker je bil g. svetnik visoko naobražen, je rad prijel za pero in porabljal pičlo odmerjeni prosti čas za to, da je veliko pisal pred in po vojni za slovenske dnevnik, tednike, v nabožne liste ter v leposlovna in znanstvena glasila.

Kljub nežni naravi je bil živahen, izredno gostoljuben, vesel ter eden najboljših naših govornikov. Ljubile in navduševale so se zanj ne samo Slovenske gorice, ampak slovenska mesta in trgi, katere je užgal s svojo ognjevito besedo za mater Slo-

venijo. Ljubili, spoštovali ter cenili so ga njegovi duhovni tovariši, voditelji slovenskega naroda in vsi borci za pravice tepanega slovenskega naroda.

Življenjski podatki

Gospod Evald je bil rojen 16. septembra 1878 iz zgleadne učiteljske družine pri Sv. Lenartu nad Laškim. Po izborni končani gimnaziji in bogoslovju je bil posvečen leta 1901. Kaplan je bil samo štiri leta na Vranskem in v Jarenini, od koder je prišel že 1. maja 1909 v št. Ilj, kjer je ostal do svoje smrti. Za veliko narodno delo ga je odlikoval kralj z redom sv. Save IV. razreda, škof ga je pa imenoval kot delavnega ter vzornega duhovnika za svetnika.

Z gospodom Evaldom je legel v grob naše obmejne zemlje eden od zadnjih še živčih, najbolj delavnih, zaslužnih in za pravice slovenskega naroda trpečih neustrašenih borcev. Njegove neveljive zasluge bo znal slovenski narod ceniti in bo ohranil tega velikega Slovenca v trajno hvaležnem in najlepšem spominu! Dolgoletnemu obmejnemu branitelju in budnemu čuvarju naše severne meje bodi Vsemogočni večni plačnik — žalujočim preostalim naše iskreno sožalje!

Nočni brzovlak Trst—Dunaj iztiril. Med postajama Rimske toplice in Laško je iztiril nočni brzovlak Trst—Dunaj, ker se je zlomila os zadnjega vagona, v katerem je parni kotel za ogrevanje vlaka. V vozu razen kurjača ni bilo žive duše. Druge nesreče ni bilo, kakor da je poškodovana proga, kretnica ter žice in da je vlak imel 40 minut zamude.

Drugi rudar podlegel posledicam podzemeljske eksplozije v Zagorju. Zadnjič smo poročali, da je prišlo v kotredeškem rovu v Zagorju do eksplozije vnetljivega plina metana. Na mestu je obležal mrtev Leopold Hribar, 50 letni rudar in družinski oče. Eksplozija je mekla 37 letnega Ivana Jereta, katerega so prepeljali v ljubljansko bolnišnico, kjer je podlegel opeklinam, katere je dobil do pasu in so bila vsa prizadevanja zdravnikov, da mu rešijo življenje, zaman.

Smrtna nesreča graščaka na žagi. Med Mokronogom in Smarjeto na Dolenjskem je graščina Klevevž, last bratov Antona in Franca Ulma. Dne 13. januarja je prišel Franc Ulm na žago pregledat obrat. Zašel

Novice

Dsebne vesti

Predsednik Akademije znanosti. S kraljevim ukazom je bil imenovan za predsednika Akademije znanosti in umetnosti v Ljubljani g. dr. Rajko Nahtigal, redni član te akademije in vseučiliški profesor.

Nesreče

Nesreča v kamnolomu. V kamnolomu v Reki pri Hočah je zadel kamen 27 letnega pomožnega delavca Andreja Babiča na glavo in mu prebil lobanjo. Nezavestnega

ponesrečenca so prepeljali v mariborsko bolnišnico.

Usodepoln padec. Pri Sv. Križu nad Mariborom je spodrsnil na oledenem dvorišču 25 letni hlapec Jurij Kores tako nesrečno, da je obležal nezavesten s prebito lobanjo. Hudo poškodovanega so oddali v mariborsko bolnišnico.

Mlad delavec smrtno ponesrečil. Pri Semenovi žagi v Solčavi je polomilo roke in noge 30 letnemu delavcu Jožefu Krunpeju iz Ljubnega. Posledicam poškodb podlegli je oče nepreskrbljenega otroka.

dolžni verjeti. Pandit Malavija mora ves čas čepeti v temnem prostoru, kjer mora biti popoln mir. Uživati mu daje Jogi nekaj »strašanskih zdravil«, poleg tega pa mora uživati mleko črnih krav.

250 kg je tehtal

V Pocomoc Cityju je umrl 37 letni W. Hall, ki je bil v ameriških Združenih državah znan kot najtežji možki. Tehtal je 250 kg. Že v mladih letih je s svojo obilnostjo vzbujal velikansko pozornost. Ameriški zdravniki so ga ponovno preiskali, a si niso nikakor mogli razložiti vzrokov njegove lebelosti. Hall je spal v postelji, ki je bila podprta z debelim žezom.

trenutku je odprla vrtna vrata, izginila za njimi in jih spet zaprla.

Med tem je Štefan pritekkel do vrat in ves zasopljeno zajecjal:

»Prosim, prosim... Oprostite!«

Ograja je bila visoka in gosta, tako da dekletu ni moglo videti prišleca.

»Stanislav?« je vprašala.

Praden je Štefan spregovoril, je odprla vrata in pogledala Štefana.

»Ni Stanislav?« se je začudila. »Kdo ste?«

Štefan je bil ves zmeden.

»Prosim, prosim...« je jecjal in nepremično strmel v deklico.

Zdelo se mu je, da je nekoliko večja kakor je bila ona, ki jo je bil videl. Tudi lasje, dasi so bili plavi, so se mu zdeli nekoliko bolj temni. Morda pa se mu je samo tako zdelo.

Dekle je videlo fantovo zadrego in se smehljalo. Ker se Štefan predolgo ni oglasil, se je na videz zresnilo in nekam strogo vprašalo:

»Ka' želite?«

»Oprostite... Nisem hotel... Oprostite, ali vas nisem videl okrog pol sedmih pri železniškem prehodu?«

»Ne, ker sploh nisem bila tam. Zmotili ste se...«

»Nič ne de! Vi ste prav tako lepa kakor tista, ki sem jo videl,« je odvrnil Štefan, ki se mu je začela vračati samozavest. »Ne morem za to, povedati vam moram; da ste zelo lepa.«

»Vem! Vsakdo mi to pravi,« je smehljaje odvrnila deklica. »Nič ne de. Jaz to vedno rada slišim.«

Med tem je stopila pred Štefana.

»Naj vidim, kdo ste! Hm! Lepe lase in zobe imate! Obraz tudi ni napačen. Kako se imenujete?«

»Štefan.«

»Štefan... Tega imena nimam rada. A nič ne de! Vi ste lepši ko vaše ime. Jaz se imenujem Nina — Nina Mateskas.«

»Nina... Nina Mateskas,« je zašepetal Štefan skoraj pobožno.

Dekle se je nekaj časa obotavljalo, potem pa reklo:

»Zunaj je mrzlo. Vstopite za trenutek!«

Odprla je vrata in stopila v temni hodnik. Tam je prižgala vžigalico in šla k vratom, ki so vodila v majhno sprejemno sobo. Tam je prižgala plinsko svetilko.

Štefan si je ogledal sobo in je ugotovil, da je v nasprotju z njegovo sobo razkošno opremljena. Na stenah so visele slike. V enem kotu je stala zofa, v drugem pa klavir.

»Le nekaj trenutkov boste smeli ostati,« je dejala Nina in je zaskrbлено pogledala na uro, ki je stala na klavirju. »Nekdo se bo zdaj-zdaj vrnil in bi bil hud, če bi vas tu našel. Povejte mi torej, kaj hočete in potem pojdite!«

»Samo vas hočem! Toliko, da vas bom mogel večasih videti.«

(Dalje prihodnjic)